

en alt for stor del af deres liv i institution og i fortravlede familier.«

Med fremvæksten af døgnåbne vuggestuer og børnehaver bevæger Danmark sig i retning mod et grotesk kasernesamfund. Udviklingen indebærer en yderligere afvikling af familien og hjemmet.

Til punkt 4

Som et led i den nødvendige »moralske oprustningskampagne« over for forældre med børn i vuggestuer, børnehaver eller fritidshjem gennemføres følgende, som vil have stor effekt uden at belaste kommunekasserne med én eneste krone:

På det månedlige giroindbetalingskort fra den kommunale daginstitution til forældrene anføres følgende tekst: »Husk, at det er dig som far/mor, der bærer ansvaret for dit barns opdragelse – ikke pædagogerne eller institutionen.«

Dette budskab får forældrene ind ad brevsprækken hver måned, og det vil nok give anledning til surhed og irritation nogle steder. Det er imidlertid naivt at forestille sig, at det er muligt at genprivatisere forældreansvaret og forældreopgaverne uden konflikter, protester og surmuleri. Det sker imidlertid i en god sags tjeneste: Hensynet til børnene.

Vælger forældrene at betale via PBS, sendes budskabet i et særskilt brev, og udgifterne hertil må forældrene så selv betale.

Samme budskab sendt som e-mail til forældrene er en nærliggende tillægsmulighed. (Den e-mail kan de få hver eneste dag!).

Lektor, cand.mag. Lone Nørgaard foreslår i Jyllands-Postens kronik den 6. januar 2000 »Hvem har ansvaret for børneopdragelsen?« følgende: »De næste mange, mange år skal alle borgere i Danmark dagligt via public service i medierne og obligatorisk familie-kundskab i skolerne bevidstgøres om, at det at have børn er et arbejde, at de er pokkers dyre for privatøkonomien, og at Camilla og Jens først og fremmest er et forældreansvar.«

Det falder helt i tråd med tankerne i dette beslutningsforslag.

Til punkt 5

For et par år siden blev forældrenes såkaldte revsesret afskaffet af et flertal i Folketinget. Derved blev forældres muligheder for at opdrage deres børn svækket. Det bør der rettes op på.

Det skal understreges, at en genindførelse af revsesretten på ingen måde giver forældre lov til at »tæve« deres børn eller udøve vold mod dem. Noget sådant er forbudt efter den almindelige straffelov. Rev-

selsesretten indebærer alene en mulighed for, at en far eller mor eksempelvis kan give sit barn et dask over hånden eller et fast tag i armen, når situationen gør det påkrævet. Det har selvfølgelig intet med vold at gøre.

Til punkt 6

Uden at det nogen sinde er blevet politisk besluttet i Folketinget, har folkeskolen overtaget en meget betydelig del af forældreopgaverne. Mange lærere på de mindre klassetrin føler sig i dag tvangsindlagt som reservemødre og reservefædre – oven i købet med indskrænkede beføjelser. De skal snøre lille Sørenes sko, knappe lille Mettes frakke og mange andre ting, som børnene tidligere klarede selv, fordi de havde lært det hjemmefra. Lærerne må også i dag lægge knæ til de små børn i 1. og 2. klasse, som ofte er sultne efter fortløbig voksenkontakt. Lærerne må i stigende omfang lære børnene almindelig god opførsel. Derved er mange lærere faktisk blevet mere reservemødre eller pædagoger end lærere (undervisere).

Forældreopgaver, som må løses i skolen, reducerer selvsagt mulighederne for undervisning og indlæring. Tiden går med opdragelse i stedet for med undervisning og indlæring. Skolen skal imidlertid ikke være opdragelsesanstalt eller fritidshjem. Skolen skal være skole.

Lærer og mor Charlotte Qvist skriver i Berlingske Tidendes kronik den 12. januar 2000, at »nutidens forældre er bange for at opdrage og sætte grænser.« Hun fastslår også, at »børn skal lære at vise respekt, accept og omsorg for andre.« Selvfølgelig ting kan man måske mene, men desværre er det langtfra alle, som har denne opfattelse. Derfor har folkeskolen og hele det danske samfund i dag et stort problem: De forsømte og uopdragne børn og unge.

En anden lærer, Peter Seeberg, skrev i B.T. den 9. marts 1999, at han fik »et kulturchock«, da han – der normalt underviser de større børn – blev sat til at tage nogle timer på de små klassetrin. Han betegner dagens 6-10-årige skolebørn som forkælede, krævende, selvcentrerede og frustrerede. Han skrev bl.a.: »I deres hungren og leflen efter voksent modspil tager skolebørnene alle midler i brug. Får de ikke øjeblikkelig respons fra den voksne, de ønsker i tale, råber de uartikuleret op eller flår i den voksne til denne reagerer – positivt eller negativt – ud fra deisen, at dårlig opmærksomhed er bedre end ingen.«

Peter Seeberg skriver videre: »Det skal være min påstand, at vi forældre har svigtet. Vi svigter vor opgave som forbilleder og opdragere af vore børn. For mange har valgt forældrerollen fra, fordi den er alt for besværlig, og tillige er den yderst tidskrævende.